

Достига я малъкъ братецъ,
Та си дръина тънка сабля—
Тънка сабля—френгиена;
Дважъ засегна трижъ удари,
Та отсѣче тритѣ глави. . .

Потекли сж доръ три рѣки—
По полета, по друмища:
Първа рѣка—жълто злато,
Втора рѣка—медъ и масло,
Трета рѣка—руйно вино.

Провикна се добъръ юнакъ,
Добъръ юнакъ, юначина:
—Хайде злато по орачи,
—Руйно вино по копачи,
—Медъ и масло по овчари!

Хр. Ботевъ.

Горско сѣмейство.

1.

ѣ една пуста гора живѣлъ нѣкога
единъ бѣденъ въглищаръ съ жена
си и едничката си дъщеря. По ед-
но врѣме умрѣла жена му и той се
загрижилъ много за своя животъ.
Нищо не му се искало да работи,
на всичко гледалъ съ отвъръще-
ние и отчаяние. Той обичалъ много жена си, коя-
то му оставила една красива дъщеря. Слѣдъ смър-
тъта на жена си, той завелъ дъщеря си, Милла,